בע"ה כ"ב באב תשע"ו
26/08/2016
גליון מס' 2962

עלים
עלון קביוץ סעד

פרשת עקב

"לא על הלחם לבדו יחיה האדם" (דברים ח', ג') – **פתגם מפורסם.**

הפסוק מתייחס למן הפלאי, שירד משמים מדי יום ביומו בשנות מסעותיהם של בני ישראל במדבר. סיום הפסוק הזה אומר: "כי אם על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". כך הוא בא להזכירנו מהו המקור האמיתי של הקיום האנושי.

בניגוד למה שמקובל להאמין, הערבות להצלחתנו אינה בעמל כפינו ולא בזיעת אפנו, ואף לא בכל הוועידות, הפגישות וקורסי השיווק והמכירות. המציאות היא שאלוקים הוא המספק לנו את צרכינו ודואג לנו, ממש כשם שאבותינו הנודדים במדבר היו תלויים בו באופן מוחלט לקבלת לחמם היום-יומי. השפע הוא מתנה אלוקית. מה שמספק לנו את לחמנו היום-יומי הוא לא פקחותנו העסקית, אלא הברכה משמים החוננת את מאמצינו בהצלחה.
כמה שכיח המקרה שתכניות סדורות ביותר ונטילת סיכונים עסקיים מעלות חרס, ואז, כאילו משמים ביום בהיר, נופלת לפתע הזדמנות גדולה בלי שום מאמץ.
כמובן, זה לא קורה תמיד, ואם ברצוננו להצליח עלינו להיות נכונים להשקיע מאמץ. אבל כשהדבר קורה, הוא מזכיר לנו שיש כוחות גבוהים יותר השולטים בעבודתנו.

(מתוך אתר: בית חב"ד BeitChabad.com)

השבת מברכים את ראש חודש אלול שיהיה ביום שבת וביום ראשון. המולד יהיה בליל ששי.

פרשת שבוע – גילי זיוון

שבת פרשת עקב		ימי החול	
הדלקת נרות	18:52	זמן תפילין /טלית	05:21→05:25
מנחה 14:00	19:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה 13:30	17:40	סוף זמן ק"ש	09:28→09:29
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:10	מנחה וערבית	18:55
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:11→19:04
צאת השבת	19:47	ערבית	20:10

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת שלום

ומתוקים מדבש ונֹפת צופים

בפרשת עקב אנחנו פוגשים פסוקים מוכרים רבים, ובין השאר אנחנו מוצאים את הפסוק המפרט את שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל: "**אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעֹרָה וְגֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן, אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וּדְבָשׁ**" (דברים ח', ח). זיהויים של ששת המינים הראשונים ברשימה הוא פשוט, אך בדבריי הבאים אבקש להתעכב על זיהוי המין האחרון – הדבש.

שתי האפשרויות לזיהוי פשוטות ומוכרות – האחת היא דבש דבורים, המכונה גם בפינו כיום דבש, והשניה היא דבש תמרים (סילאן), כפי שפירשו חז"ל. להכרעתם של חכמינו יש משמעויות הלכתיות, כגון הבאת ביכורים, המותרת רק מפירות שבעת המינים. אולם יש להבחין בקפיצה הקטנה שעושים חכמים בפרשנותם זו: כעת כבר לא מדובר בדבש תמרים אלא בתמרים עצמם! יחד עם החיטה, הרימון והזית, נכלל ברשימה התמר.

אם כן, בכל אופן יש כאן צעד נוסף של דרשת חכמים על גבי פשט הפסוקים. אך האם כוונת הפסוקים היא לדבש דבורים או לדבש תמרים? האם שתי האפשרויות אפשריות? יש להודות כי מתוך ההופעות הרבות של דבש במקרא, ברובן קשה להכריע באיזה סוג דבש מדובר. שני סיפורים מתייחסים לדבש דבורים באופן מובהק – סיפור שמשון והאריה וסיפור יונתן ויערת הדבש. לעומת זאת, לא מצאתי התייחסות מפורשת לדבש תמרים.

הטיעון המרכזי לכך שבפסוקנו מדובר בדבש תמרים הוא שכל הפסוק עוסק בתוצרים צמחיים – דגנים ופירות, ולכן אך טבעי שגם הדבש הוא מן הצומח. לכך מצטרפת גם דרשה בירושלמי ביכורים, המשווה בין הדבש בפסוקנו לדבש המוזכר בפסוק בדברי הימים ב (ל"א, ה): "**ודבש" אילו התמרים. יכול דבש ממש? ר' תנחומא בשם ר' יצחק בר' לעזר: כתיב "וכפרץ הדבר הרבו בני ישראל ראשית דגן תירוש ויצהר ודבש", ודבש חייב במעשרות? אלא אילו התמרים שהן חייבין במעשרות.**

אל מול טיעונים אלה אבקש להציע הסבר לאפשרות שמדובר בדבש דבורים – הסבר המתבסס על סדר הפרטים בפסוק, שהוא **סדר הבשלתם של הפירות המתוארים בו**. החיטה והשעורה מבשילות ראשונות באביב (אמנם השעורה קודמת, אך דומה שהחיטה הקדימה אותה ברשימה מפאת חשיבותה), לאחריהן, בתחילת הקיץ, מבשילים הענבים, אחר כך התאנים, הרימונים מבשילים כבר לקראת הסתיו והזיתים בסוף הסתיו. לו היה הדבש דבש תמרים, מקומו הטבעי בפסוק היה בזמן הבשלתם בין התאנים והרימונים, ולא אחרי הזיתים. לכן אני מציע שמדובר בדבש דבורים, והוא נמצא בסוף הרשימה ולא בזמנו הכרונולוגי כי למעשה הוא שונה משאר פרטי הרשימה.

אפשרות נוספת שלא הזכרתי היא שמדובר בדבש פירות באופן כללי, לאו דווקא תמרים. אחת הדוגמאות המוכרות לכך היא ה'דִבס' (دبس), דבש הענבים המוכר של הערבים, שהוא למעשה תירוש המבושל עד צמצומו והפיכתו לסירופ סמיך. גם אפשרות זו יכולה להסביר את החריגה מהסדר הכרונולוגי – שהרי אין מדובר בפרי מסוים אלא בתוצר שמופק מפירות שונים.

ועם כל זאת, בשורה התחתונה, אני חושב שכל זה אינו משנה באמת. עיון בהקשר של הפסוקים מגלה שמטרת הרשימה איננה "רשימת קניות" מדויקת, אלא חלק מתיאור רחב יותר של עושרה של הארץ המובטחת. דבש, יחד עם שמן, חלב או חמאה, מבטא עושר בעוד מקומות רבים במקרא, כולל הביטוי החוזר שוב ושוב "ארץ זבת חלב ודבש", ונראה כי בעיקר יש כאן דימוי שמשתמש בחומרים נוזליים וסמיכים (שאפשר לתאר את הארץ כ'זבה' אותם) המסמלים שפע. דימוי זה מומחש באופן דומה הן על ידי דבש דבורים הן על ידי דבש פירות – תמרים או פירות אחרים.

אביעד עברון

השבוע שחל–

ביום חמישי – ליל ט"ו באב, הוזמנו על ידי ועדת תרבות להצגה: "סיפור אהבה ארצישראלי" – הצגת יחיד מטלטלת המבוססת על סיפור אמיתי, על רקע אירועי הקמת המדינה. ההצגה זכתה בכמה פרסים יוקרתיים והועלתה למעלה מ 500 פעמים! ..גם אצלנו היא קצרה שבחים רבים אצל הצופים מכל הגילאים, שהיו תמימי דעים כי מדובר בבחירה מוצלחת במיוחד! התודות תשבחות להלן:

"בליל ט"ו באב, זיכתה אותנו ועדת תרבות בהצגת יחיד מרגשת ומחכימה. השחקנית עדי בילסקי העלתה את דבריה של פנינה גרי ב"סיפור אהבה ארצישראלי". זהו סיפור שמתאר תקופה של תמימות וציונות טהורות ולגמרי לא סכריניות. פנינה דרומי, נערה צעירה בת נהלל מתארת את ההתאהבות שלה בעלי בן צבי (בנו של יצחק בן צבי הנשיא השני של מדינת ישראל), את כל העליות והמורדות באהבה הזאת עד שלבסוף מתכננים חתונה. הכל כבר היה מוכן לקראת האירוע המשמח כשפורעים ערבים מתנכלים למקימי בית קשת הצעירים היוצאים לגרש את הפרות משטחם וכדורי הפורעים משיגים אותם, ביניהם החתן המיועד. פנינה החליטה לפרסם את סיפורה כאשר גילתה שהרבה מן החללים במלחמותינו השאירו אחריהם נערות שעמדו לשאת לנשים. הסיפור שהופיע גם בספר, נותן תקווה לנערות אלה כיוון שהמחברת המשיכה את חייה ובנתה בית.

השחקנית עדי בילסקי הפליאה להציג את דמות הנערה המאוהבת, שכחנו שעל הבמה עומדת אישה ולא נערה, היא הפליאה במשחקה. היה זה ערב שהחזיר אותנו לימי טרום מלחמת העצמאות עם כל מה שחוו האנשים אז. שמחתי שהמלצתי לחמי להזמין את המונודרמה המיוחדת הזאת" – שושנה עברון.

רשמיה של סנדי פרידמן על ההצגה, מנקודת מבט אחרת לגמרי – מובאים בהמשך.

בשבת – חגגנו עם משפחת ברביץ את בר המצווה של צור שעלה וקרא בדיוק, בביטחון וברוגע אותם ספג במהלך לימוד הטעמים והקריאה, אצל סבו - יוסי גרינפלד. קודם מוסף עלה הרב ארי לבימה וברוח ט"ו באב, שזר את ברכתו בענייני ה"אהבה" והדגיש את מצוות השבת שהתקבלה לפני מתן תורה אצל בני ישראל, יחד עם מצוות "כיבוד אב ואם", מתוך אהבה ולא מתוך כפייה. הרב איחל לצור שיזכה גם הוא לקבל עליו את עול המצוות - באהבה. בשיעור לאחר התפילה שהעביר אחיו של יוסי - אבי גרינפלד: "שבעים פנים לתורה", עסקנו בחלומו של ה"אבן עזרא" (מגדולי הראשונים בן המאה ה12). בחלום מתייצבת השבת וקובלת על כך שנכתב פירוש לתורה שעלול לפגוע בשמירתה... ומי הפרשן המאיים על קדושת השבת? – הרשב"ם (נכדו של רש"י, בן המאה ה12). ובכן מדובר בפרשנות תמימה על הפסוקים מספר בראשית: "ויהי ערב ויהי בקר..". על פי ההלכה היהודית, היום מתחיל בערב שלפניו ומסתיים עם שקיעתה הסופית של החמה ולכן השבת נכנסת בליל שבת ומסתיימת עם שקיעת החמה בסוף יום השבת. הרשב"ם מפרש את: "ויהי ערב ויהי בקר יום ראשון" – נגמר היום והפך ל**ערב**, נגמר הערב והפך ל**יום** – יום אחד! כלומר היום מתחיל בזריחה ומסתיים בזריחת היום שלאחריו. שוד ושבר, זמני השבת משתנים על פי הרשב"ם לחלוטין! פירושו היצירתי של הרשב"ם לא התקבל, הוחרם ובדרך נס שרד... האבן עזרא שקם מחלום הביעותים, חיפש ומצא את ספר הפירושים של הרשב"ם וקרע אותו לגזרים בשבת - עדיף חילול שבת קטנטן אשר יציל את עם ישראל מחילול שבת לדורות.

לאחר השיעור התכנס הציבור באולם הכניסה לחדר האוכל, לקידוש מכובד שנערך ברוב עם - לכבודו של צור. יצחק שלומי נשא את ברכתו ואיחל לו להתמקד בפסוק מהפרשה: "ועשית הישר והטוב...". מדובר בציווי כללי חשוב שאינו נמנה במניין המצוות, אלא סוג של 'מצוות על' ומטרתה למנוע עיוותים חברתיים. החשש הוא שכתוצאה מהיצמדות יבשה להלכה הרשמית, נשכח להיות 'בני אדם' במקרים שאינם נופלים בגדרי ההלכה.

יורם קימלמן

'עלוני השבת' – בעיה או פתרון?

בין העניינים השונים והמגוונים שעלו בדיון שנערך בבוקר תשעה באב עלתה גם סוגיית תפילת המבוגרים בעצמם ועלוני השבת המציפים את בית הכנסת ומהווים הפרעה לסדר התפילה. הטענה היתה ששילובם של הילדים וחינוכם לתפילה מתחיל בתפילת הציבור כולו המחנך את הצעירים.

בעבר נשמעו זעקות מעל דפי 'עלים' על הצבתם של העלונים בפתח בית הכנסת. כְּרוֹכל המציע את מרכולתו לכל עובר ושב, ומאפשר לכל אחד ואחת לבחור את העיסוק הרצוי בעיניהם בשעת התפילה ניצבים להם העלונים השונים וכל אחד מהמתפללים אוסף לחיקו את העלון הנבחר. כידוע, רוב העלונים כבר מזמן אינם מלאים בדברי תורה, אלא בעצות חינוכיות, שו"ת sms, פרסומות לסיורים בקברי צדיקים והצעות לנופש בארץ ובחו"ל. יש שבדקו וראו כי אחד העלונים מכיל יותר מ 50% של דפי פירסום! הגדילו לעשות כמה מעורכי העלונים שמעצבים את תוצרתם כאחד מעיתוני השבת, וכך הופך בית הכנסת למועדון (או ל'בית העם' ח"ו, עי' בעלון הקודם...).

האם שקט ישרור בבית הכנסת לו רק נעתיק את מוקד חלוקת העלונים מפתח בית הכנסת ליד תיבות הדואר? אם כך נעשה, סביר להניח שמספר העלונים ברחבי בית הכנסת ייקטן. אכן, יש ממש בטענה שהעלונים משמשים כמסיחי דעת מהנושא העיקרי שלשמו נתכנסנו – התפילה. אלא שכאן הבן שואל: האם העלונים הם 'הבעיה', בה' הידיעה, של התפילה? להבנתי, העלונים אינם הבעיה, העלונים הם הפתרון! פתרון? כן, פתרון! פתרון לבעיה הרבה יותר גדולה. בעיית התפילה. אנחנו מתקשים להתפלל. כבר הגדירו חז"ל במספר מקומות את התפילה כ'עבודה', 'עבודה שבלב'. נטייתנו הטבעית היא לנוח (אם אפשר) במקום לעבוד, אלא שמנוחה רבה וארוכה גוררת אחריה שעמום, ואת השעמום כדאי להפיג ע"י עיסוקים מעניינים. כאן נכנס מקומם של עלוני השבת כ'מפיגי השעמום'. הבעיה אם כן, היא בעיה עתיקה, הפתרון – עלוני השבת – הוא החידוש. גם בעבר התפילה היתה אתגר לא פשוט, אלא שאז היו 'מפיגי שעמום' אחרים. הלמדנים העמידו ליד הסידור את המסכת אותה למדו בעיון בשאר שעות ביממה, בעלי הבתים השלימו את החסר בקצב ההתקדמות ב'דף היומי', אלו מעלעלים בפירוש רש"י לפרשה, ואלו משוחחים זה עם זה. הצד השווה בכולם, שהם מוצאים עיסוק חילופי לעבודת התפילה.

אז מה עושים? במקום להילחם בפתרון (אולי במקביל), אני מציע להילחם בבעיה. בואו נלמד על התפילה. ראשית, נעלה את הנושא 'על השולחן', ונחשוב מדוע קשה לנו להתפלל? האם אנחנו מאמינים בכוחה של תפילה לשנות דברים? שמא טמון הקושי בריטואל הקבוע מדיי יום ביומו או בנוסח הנוקשה שקבעו לנו חז"ל? ואולי בכל אחת מהשאלות יש נקודת אמת המצריכה בירור ותיקון?

בשבתות הקרובות, לקראת ימי התפילה והדין, ראש השנה ויום הכיפורים, נקדיש את הלימוד בשיעורי השבת אחר הצהריים (18:00) לעיסוקים שונים בנושאי התפילה, מתוך מטרה ללבן לעצמנו את תפקידה ומטרתה של התפילה, וכך, אולי לעזור לעצמנו להתפלל טוב יותר. רבים העירו, כאמור, שהשינוי בשילובם של הילדים וחינוכם לתפילה צריך להתחיל מהמבוגרים. הדרך הטובה לחנך את הילדים לתפילה היא להתפלל בעצמנו. דוגמא אישית. כמו בכל תחום, כמו בכל נושא.

הרב ארי סט

לעמוס ולנהבה ברט מזל טוב להולדת הנכדה
בת לרינת ולאפרי ברט נינה לנחמה ישראלי
הרבה אושר ונחת

בהמשך לדיון שנערך בצום תשעה באב – "בית כנסת או בית העם"

התנהגות הילדים בבית הכנסת היא רק קצה הקרחון.

אותה התנהגות אנו רואים גם באירועים שונים, בהופעות, בחדר האוכל ובטיולים. לדעתי, הבעיה היא לא הילדים, **הבעיה היא בחינוך מהבית.**

אספר כאן סיפור קטן להמחשה: לפני מספר שנים, בשיפוץ הקיבוץ, קיבלתי על עצמי לנקות את מגרש המשחקים ליד הכלבו. אספתי מכל בכל, כולל כלים של חדר אוכל.. בסוף המבצע, חולקו לילדים קרטיבים. במגרש המשחקים ישבו כמה אימהות וחיכו לילדים. הילדים קיבלו את הקרטיבים, ובדרך מקבלת הקרטיבים ועד הגעת הילדים לאימהותיהן, התעופפו ניירות הקרטיבים באוויר והושלכו על הרצפה. נדהמתי ושאלתי: "מה קורה? כרגע גמרנו לנקות!". אחת האימהות ענתה לי: "אל תדאגי **אני** אאסוף...". כלומר:

אם רגע לאחר משימת איסוף האשפה, הילד לא יודע היכן צריך להשליך את נייר העטיפה
הוא לא הפנים כלל את מבצע הניקיון ומדובר כאן באילוף ולא בחינוך.

ועוד סיפור, והפעם מההיבט החיובי: לפני שנים, נהג הרב בני לאו להעביר שעור לילדים בביתה של חברתנו רחל כהן. בסוף השיעור הילדים קיבלו ממנו ממתק. בשבת שלאחריה, בסוף השיעור הילדים ציפו שוב לממתק, אולם להפתעתם הם לא קיבלו אותו. לשאלתם את הרב בני לפשר הדבר, ענה להם שהוא אינו מעוניין לאסוף את ניירות העטיפה שהם משליכים אחריהם, כפי שקרה בשבת שעברה, והוסיף, כל עוד שאתם משליכים ניירות, אין ממתקים. מאותו הרגע לא נזרקו עוד ניירות בדרך.

ועוד משהו קצר שארע לאחרונה: במופע האחרון על הדשא, הילדים השתוללו ורדפו אחרי העשן שהיה חלק המופע והפריעו. **אחד** האבות קם, התיישב על המחצלת ליד בתו הקטנה חיבק אותה וכך סיים את ההשתוללות. נכון שחינוך זו עבודה סיזיפית, לא רואים את הפירות מיד, אבל **הדוגמא האישית** היא הבסיס.

דוגמאות ל'דוגמא אישית' לא חסרות: לאסוף את האשפה שסביבנו, או בטיול לקחת אותה אתנו, להניח את האופניים במתקן האופניים ולא לזרוק אותם על הרצפה.. וכל המוסיף הרי זה משובח.

אחרי כל הטיפוח והאהבה של ההורים, המחנכים והסביבה, הילדים אולי יכבדו את התפילה בישיבה ליד ההורים. ואם עדיין אין להם סבלנות לשבת, לא נורא אם הם יצאו להפיג את המרץ ולשחק מחוץ לבית הכנסת. כך כולנו נצא מורווחים.

ילדים זה שמחה, ילדים זה העתיד ולנו כדאי להשקיע בהם.

רבקה ידידיה

לחייה יקותיאל

מזל טוב ליום הולדתך ה80

שתזכי לבריאות טובה ואושר

קהילת סעד

על קייטנת הנכדים

בשבוע שעבר זכינו לארח בסעד כ 40 (!) נכדים ונכדות לקייטנת הנכדים המסורתית! התרגשנו מאוד מהכמות ומהאיכות של הילדים שהגיעו, וכבר בפעילות הפתיחה הבנו שעם חבורה מוצלחת כזו וודאי שיהיה שבוע מדהים.

את **היום הראשון** פתחנו בפעילות היכרות קלילה ונחמדה, אחריה אכלנו ארוחת צהריים בחדר האוכל ומשם המשכנו לגן הקורות לצביעת חולצות. בערב התחלקנו לבנים – בנות, הבנים שיחקו באולם ספורט והמשיכו בשחייה לילית בבריכה, והבנות התחילו בבריכה ועברו לזומבה עם דיאנה.

ביום השני.. שלוש ארבע- לעבודה! יום תרומה לקיבוץ.. קבוצה אחת בנתה בניצוחו של בנצי לנדאו שתי פינות קומזיץ מאחורי המקלט קרמיקה וקבוצה שניה צבעה בניצוחה של ליאור לנדאו את שבילי בתי הילדים במשחקי רצפה. מוזמנים לטייל ולצפות בתוצרים היפים של יום זה. בערב נהנינו מבית קפה מושקע ביותר וקריוקי בחסות ילדי סעד.

היום השלישי עסק בסעד מהשנים הראשונות ועד ליום הולדת 70. פתחנו בסיור במעוז מול עזה, משם המשכנו לביתה של כרמלה קום לשמוע על סעד של פעם וללמוד את השיר של להקת סעד "שחר עולה". משם התחיל המירוץ ל70 ברחבי הקיבוץ, שכלל תחנות שונות ומגוונות. אחר הצהריים, שיחקנו בחידון אינטרנטי שעסק בסבים ובסבתות של ילדי הקייטנה. בלילה יצאנו לטיול לילי בנחל חווארים בהדרכתו של איתן ג'קסון, שהתנדב בשמחה למשימה והעשיר אותנו בידע שלו. הילדים חזרו עייפים אך מרוצים. בהזדמנות זו נודה גם לבניה ברזילי שהצטרף אלינו לטיול.

בערב יום חמישי התקיימה מסיבת סיום בנוכחות הסבים והסבתות, בה נהנינו מהופעת כישרונות צעירים של הילדים. אחריה אכלנו פיצות ושיחקנו 2 דגלים ברחבי הקיבוץ.

ביום שישי בבוקר אכלנו ארוחת בוקר שהילדים עזרו בהכנתה וערכנו סיכום מרגש וכיפי לקייטנה.

אנו רוצים להודות לכל מי שסייע ותמך, לוועדת חינוך ובראשה אפרת שלומי, לסבים ולסבתות שאירחו את הילדים ועזרו לנו במהלך השבוע וכמובן לילדים החמודים שבלעדיהם זה לא היה אותו דבר.

תודה מיוחדת מגיעה למדריכים המסורים שהשקיעו המון ועשו הכל בשמחה ואהבה. לרתם וייס, גל רידר, אוריה דרורי ותומר קימלמן.

גיל פיש

(רכזת הקייטנה)

לעדנה וליוסף כרמון מזל טוב לרגל בר המצווה של הנכד ברק

בנם של יפעת ומושיקו כרמון

שתגיעו לאושר ונחת!

עסק משותף

בראשית החורף קיבלתי הזמנה להשתתף ביוזמה חדשה של עמותת "אום-קולטור", עמותה המנוהלת על ידי מספר אמניות החיות בשדרות שמבקשות להרחיב את השילוב האומנותי באזור ובמיוחד בשדרות.

היזמיות העלו רעיון מעניין: אומנים משדרות והאזור יוזמנו לפעול יחד עם אחד מבתי העסק שבעיר וליצור שיתוף פעולה יצירתי ששני הצדדים (בעל העסק והאמן) ייהנו ממנו. המטרות היו לחבר בין אנשי האזור לאמנות, לייצר אמנות מקומית שמוציאה את האמן מהסטודיו אל עולם הייצור והשיווק.

כשעלה נושא זה של שיתוף הפעולה בין עסקים בשדרות לאומנים באזור חיפשתי חנות טקסטיל... משהו ברכות של הבד התחבר בדמיוני לרכות חמוקי השדות בנגב המערבי. שרון קן-דור מחבורת אום-קולטור הפנתה אותי לאדל רובין, שמארגנת בהתנדבות קבוצת נשים יוצאות אתיופיה לרקמה ותפירה. פגשתי את הקבוצה ברגע משברי. הן נאלצו לעזוב את מקום התכנסותן הישן בשדרות ולעבור למכללת ספיר למרכז לאומניות, יוזמת הרקמה החלה לגסוס והן פנו לכיוון של תפירה.

כבר בפגישתי הראשונה עם הרוקמות הבנתי שיש בידן אוצר נפלא. ראיתי רקמות ססגוניות ביותר, של בעלי חיים וצורות גיאומטריות. אספתי כמה פיסות של רִקמות ישנות וביקשתי רשות לקנותן לשלבן בעבודתי על קנבס. במקביל הגיעה אסתר ניב, מתנדבת נמרצת מקיבוץ גבים, מומחית לתפירה, לתמוך בפרויקט. תגובתה הייתה כשלי: 'אל תוותרו על האוצר הטמון בכפות ידיכן! הרקמות הנועזות שלכן הן ייחודיות ואטרקטיביות!'

מפגש זה בינינו לבין הרוקמות הוותיקות, יוצאות אתיופיה, חידש את פרויקט **המזוזות הרקומות**. הנשים הרוקמות מכינות פיסות רקמה המוכנסות לבית המזוזה השקוף וכך מתקבלת מזוזה יפיפייה לתלות בכניסה לבית. כך גם נוצר חיבור בין תרבות צבעונית משם, למסורת ותרבות יהודית משותפת, ולאסתטיקה שמושכת בייחודה כל עין.

ומה קרה לבדי הציור שלי?

בסדרת הציורים הראשונה, שאפשר לקרוא לה "**רוקמת נופי חיים**", נופי הנגב המערבי על ביתרונותיהם ושדותיהם הפכו לקרקע בה נשזרים צבעים חדשים. נופי חיינו משתנים עם קליטתם של עולים בעלי צבע, ותרבות שונה.

בציור הראשון שקראתי לו "**ממעמקים**" עולה צעקת הבדידות וקשיי ההתערות בחברה הישראלית. כמו זרועות מושטות אל-על צועק העולה/השתיל על תלישתו מנוף גידולו הטבעי ונעיצתו בנוף זר ומנוכר.

הציור השני, "**מרקמים ורִקמות**" הוא ציור של השתלבות והשפעה הדדית. צבעי הרקמה כמו פורצים החוצה ומשפיעים על סביבתם.

הציור השלשי שקראתי לו "**בדידות מזהרת**" גם הוא עוסק בנוף המתעורר כתגובה לצבעוניותו של המוטיב (עץ אוליז) הזר שנשתל בתוכו. והזר? מקבל עוצמה חדשה ומלבלב בהתרגשות משום שבמקום החדש הוא ייחודי ומיוחד ואיננו נופל לשורת ההרגל והמוכר.

בסדרת הציורים השנייה שאפשר לקרוא לה "**סיפורי מכחול ומחט**" קרה לי דבר מרגש. לא הגעתי אל הציור מהזווית של 'קליטת עליה' ומהניסיון של שילוב החדש במוכר ובמקומי. לא יצאתי מתבניות הנוף שבו אני מצויה

רוב ימיי, ולא בדקתי את השתרשות העולה הזר בנוף זה. הציור נולד **מתוך הבד הרקום.** פיסת הרקמה כמו אמרה לי 'אינך רואה כי אני חלק מסיפור גדול יותר?', ומה שנותר לי היה להשלים את החסר ולשבץ את הרִקמות בסיפור כולו על צבעיו ומרקמיו.

כך צמח סיפורו של הליצן הצבעוני שמזכיר לי דמות מספר אגדות מסתורי ולציור קראתי **"מסכה, צורות וצבע"**, וכך נולד הציור המוזר על **"ההלך"** המניף בד לבן, שקוף כמעט, בדרכו הססגונית והמוארת אל העתיד.

ומה בהמשך? אינני יודעת לאן יובילו אותי חוטי הרקמה הצבעוניים... אבל אני יודעת שהמפגש ביני לבין הרוקמות יצר כמה תנועות מעניינות ומאתגרות עבור כל השותפות במעשה היצירה.

פתיחת התערוכה תתקיים ביום חמישי כח' אב, 1.9 בשעות אחה"צ בשדרות.

בין 18.00 ל20.00 מוזמן הקהל לרחבת צהלולים וסביבותיה לסיור בין החנויות שהפכו לגלריות קטנות.

ב20.00 תתקיים פתיחה רשמית הכוללת ברכות ומופע אומנותי.

המזוזות הרקומות וציוריי יהיו מוצגים בערב הפתיחה בבית הקפה "גותה" שליד הסינמטק (מובטחת גם מנת אוכל אתיופית וקפה מסורתי) והן תישארנה שם מתאריך הפתיחה (1.9) ועד סוף ספטמבר (28.9).

מיכי ניוון

משפחות אהובות!

שנה חלפה לה בלי לשים לב .. רציתי לומר תודה ענקית לכולכם על האירוח האין סופי הדאגה, הפרגון הרצון להיטיב, השלום בשבילים! על מילה טובה. תודה על כך שלשנה אחת הייתם לי לבית, אין ספק שגדלתי והתעצמתי בשנה הזאת! תודה על האמון שנתתם לי בתפקיד.

"יש מקומות שאתה עובר בהם, מביט לצדדים וממשיך הלאה
ויש אנשים שאתה פוגש בהם, מחייך קלות וממשיך הלאה
אבל יש, לא הרבה כמובן, רק כמה מיוחדים אי שם,
מקומות שאתה עובר בהם ונשאר, ונשאר כי טוב לך שם וחם
וקשה מאוד להמשיך הלאה.
ויש אנשים שאתה נקשר ואוהב וגם כשאתה ממשיך הלאה
הם ממשיכים איתך עמוק בלב".

אוהבת ומעריכה: ***שיר בן עמי, קומונרית תשע"ו***

רשמים מההצגה "סיפור אהבה ארץ ישראלי"

לרגל ט"ו באב, ארגנה לנו ועדת תרבות הצגת יחיד אותה הציגה השחקנית עדי בילסקי, ומהרגע הראשון היא כבשה את הלבבות.

לא אכנס להיבט ההיסטורי ואפילו לא להיבט האמנותי. אעלה רק את תחושותיי ורגשותיי כצופה אשר ישבה בין הקהל ואפילו לא ידעה למה לצפות. אודה, לא התעמקתי קודם בתוכן...

מנקודת מבטי, ההצגה התחילה במקרה בודד וקליל של נערה בגיל התיכון שנוסעת עם חברותיה באוטובוס. האם תהיה זו ההצגה קלילה? אולי קומדיה? יישאר בכלל חומר למחשבה? ההצגה ממשיכה כסיפור אהבה שגרתי עם שינוי קטן, כאן הבחורה "מתחילה" עם הבחור. זה יעבור לה... היא צעירה והוא מבוגר, אין לה סיכוי. אין שום סיכוי שהם יהיו ביחד. אני מזדהה איתה, גם לי מתחילים לעלות זכרונות ילדות ובקלות אני יכולה להיכנס לנעליה: הוא ראה אותי? מה הוא חושב עליי? שום דבר לא השתנה במוחה של נערה משנת 1943 דרך 1973 וכנראה עד עצם היום הזה- 2016.
נחזור להצגה, האהבה הראשונה עברה לה? ממש לא! היא ממשיכה לחשוב על הבחור שלה. צירופי מקרים או מהשמיים – דרכיהם ממשיכות להצטלב. הגיבורה מקבלת עוד כמה הזדמנויות לפגוש את הבחור, רצות לה מחשבות שאינן זרות לי כלל.

סליחה, דרך אגב לא רק האהבה מתפתחת בהצגה, גם ההיסטוריה של ארץ ישראל ועוד כמה דברים 'גדולים' קורים. יש כאן עוד נושא שהוא קצת יותר רציני ממה שחשבתי?
ישנם כאן שני סיפורים איזה סיפור הוא המרכזי ואיזה מהם משמש כרקע?
הרדיו הדמיוני משדר את חדשות היום וניתן לדעת באיזה תאריך ובאיזה יום מדובר.

ברור שיש כאן סיפור היסטורי מימי קום המדינה והוא עדיין רלוונטי לכולנו. גם היום, שינוי קל במצב הביטחוני עלול לגרום לאהבה צעירה לא להתפתח ולא לפרוח. ההצגה מעוררת בי זכרונות ומחשבה, הרבה יותר ממה שציפיתי.

תודה לחמי ולוועדת תרבות על הערב המהנה..

סנדי פריידמן

תודה ופרגון לצוות החינוך

תם ונשלם לו החופש הגדול. תודה ענקית לצוות החינוך ג'-ד', בנותנו שהם ועדי נהנו מאוד במהלך החופש.

תודה על פעילות מושקעת, על ההקשבה לילדים ומקום כיפי בחופש.

לרגע לא היה משעמם והחופש מסתיים לו, עם טעם של עוד...

תודה לאפרת שלומי המנהלת את צוות החינוך הבלתי פורמלי, למדריכות ולמדריכים.

מאתנו: חגית, נפתלי שהם ועדי קאופמן

על נחצ'ה היימן כפי שהכרתיו

רבות נכתב ונאמר לזכרו של נחצ'ה שהותיר חותם.

ברצוני להוסיף על הקשר שלו עם "להקת סעד" - להקה שפעלה במשך כ–10 שנים והציגה במלל ובצליל תמונות מהווי הקיבוץ דאז, ואשר שמה הלך לפניה בתנועה הקיבוצית.

הלהקה מנתה שישה שחקנים, אקורדיוניסט וחשמלאי, וכל אחד מחבריה היה שותף מלא ליצירה, איש איש דומיננטי בשטחו. לקראת התכנית השלישית בתחילת שנות ה-60 עלה הרעיון לשלב בעשייה את נחצ'ה היימן, חבר בית אלפא, ולבקשו להלחין את השירים. הוא נענה ברצון למרות היותנו אנונימיים מבחינתו, ולמרות עיסוקיו הרבים באותה תקופה עם ה"גבעטרון", "חמישיית גלבוע", "זרעים של מסטיק", ובהתמודדות עם מחלה בנוסף...

תהליך העבודה התנהל כדלהלן: אני הייתי איש הקשר. הפגישות נערכו בבית קפה בתל-אביב ולסירוגין בתל-השומר, כאשר אושפז שם. בכל פגישה העברתי לו שיר אחד ועם סיום ההלחנה שלח את הפרטיטורה בדואר. למדנו את התפקידים בעזרתו של האקורדיוניסט שלנו – יוני שחם, מגבים.

בסיום המבצע נחצ'ה הגיע לסעד לשלושה ימים רצופים שזכורים לנו כחוויה נעימה ומועילה. מועדון הנוער הישן, בו הקמנו במה, שימש אותנו לחזרות. ההופעות הראשונות התקיימו בסעד ובבית אלפא והתקבלו בתשואות. ולאחריהן בקיבוצים: גבע, שריד והמעפיל, בהם פעלו להקות מפורסמות שבעיסקת חליפין הופיעו והתארחו בסעד.

מתוך השירים שהלחין עבורנו נחצ'ה נצרב בליבם של אנשי סעד השיר "יום בקיבוץ" (שחר עולה) וכנראה שגם בליבו של נחצ'ה, שלימים העביר את הלחן, תוך התאמתו, לשיר השבת של דץ ודצה, שאף הותאם לו ריקוד עם.
היו מי שחשבו ששאלנו את המנגינה מהם, אך אצלי שמורים התווים המקוריים עם התאריך ... סלחנו לו בהבנה שזה נעשה מתוך פיזור ושכחה שמאפיינים לעתים גאונים.
במהלך הקשר זכינו להכיר את דליה החביבה, אשתו הראשונה ואם בנותיו.

נזכור תמיד את הצדדים היפים באישיותו. יהי זכרו ברוך.

שלומיק קום

לאורן ולאיציק דרון מזל טוב להולדת הבן
לפרלה ולניסים דרון ולכל המשפחה
שתזכו להרבה אושר ושמחה

לטליה ויקס – ברכות לרגל גיוסך כמדריכה בחיל התותחנים
שתזכי לשירות יציל ומשמעותי ותצליחי בכל דרכיך!
צוות חומ"ש וקהילת סעד

ערב סרט על הדשא

היה היו זמנים...

ובהם לא היתה לנו טלוויזיה בבית,

וגם לא מחשב, ואינטרנט, וטלפון חכם...

ולהורים לא היתה מכונית לקחת אותנו לראות סרט בעיר הגדולה,

אבל גם אז אהבנו כל כך לצפות בסרט -

וזה היה אירוע של ממש.

פעם בשבוע היה מרכז הקניות מביא סרט מן העיר הגדולה - ארוז בקופסא חומה ומגולגל על גבי גלגלים גדולים, ובכל יום שלישי בשבוע הוקרן "הסרט השבועי" בחדר האוכל, וכל הציבור היה נוהר לחזות בפלא.

ואילו לנו, הילדים, היו מקרינים סרטים בקייטנה, ועוד פעם, פעמיים בשנה ובלילות הקיץ החמים- עבר הסרט אל הדשא של שכונת ה"בסין", בין הבית של נחום יצחקי, לבין בית הצעירים הסמוך לו, על קיר הבית הלבן הקרינו את הסרט, פס-הקול היה מהדהד בכל השכונה והשמחה היתה רבה.

היינו מביאים מן הבית שמיכת פיקה, פורשים אותה על הדשא, שולפים את הסנדוויצ'ים מעוררי תיאבון שהכינה אמא (מי שמע אז על פופ-קורן בסרט?), ונהנים גם מן הסרט וגם מארוחת הערב בו-זמנית.

לסיום החופש הגדול נשחזר את החוויה הזו בהקרנת סרט לילדים ולכל מי שמעוניין על הדשא.

כולם מוזמנים ביום שלישי כ"ו באב 30.9.16 - להקרנות סרטים על דשא שליד המועדון לחבר

הקרנה ראשונה בשעה 19:30 לילדי הגיל הרך ולכתות א-ו

סרט ההרפתקה "בית".

סרט אנימציה. העלילה מגוללת את סיפורים של חייזרים מגושמים ואופטימיים שעונים על השם בוב ומונהגים על ידי קפטן סמאק. יחד הם פולשים לכדור הארץ כדי להתחבא מהאויבים שלהם ובמטרה למצוא לעצמם בית חדש. בזמן שהם פולשים לכדור הארץ ומשוכנעים שכל התושבים ברחו, הם מגלים שילדה בשם טיפ הצליחה לחמוק מהם ונשארה על כדור הארץ.

הקרנה שנייה בשעה 21:00 לילדי כתות ז' ומעלה ...

"תעביר את זה הלאה".

משימה בבית הספר הופכת למהפכה חברתית, כשילד מתוק ואינטליגנטי מחליט לקחת ברצינות את המלצת המורה שלו ולעשות טובה לשלושה אנשים, לא בתמורה לטובות חזרה, אלא בתמורה לכך שהם, כל אחד בתורו, יעניק טובה לעוד שלושה אנשים חדשים. מלודרמה הוליוודית מודרנית על הטוב שבאדם, עם הילד-כוכב שהפך את התואר "מתוק ואינטליגנטי" לשם המותג שלו - היילי ג`ואל אוסמנט.

בבקשה להצטייד בפיקה (ועדיף משובץ כמו פעם ....) / אלתוש והמון מצב רוח טוב....

נבל, נבל תרדול...

אנו מבקשים את עזרת הציבור בניסיון הסיזיפי לחסל את ערמות האשפה שהצטברו במשך השנים ברחבי הקיבוץ, על מנת שנוכל לנהל את משק האשפה שלנו על פי דרישות החוק והנחיות המשרד לאיכות הסביבה.

לקראת פתיחת כביש הכניסה החדש אנו פועלים נמרצות לחסל את "הר הזבל" שמעל סיפן, שהופך להיות לאתר במיקום מרכזי על דרך ראשית, מאתר שהיה בעבר בקצה הקיבוץ.

חל איסור מוחלט על השלכת אשפה לאתר זה לחברים ולענפים. אנו מכשירים אתר חדש לצורך זה. האתר ינוהל ויופעל ע"י אלי סימון רק הוא יוכל לפנות פסולת לאתר זה.

להלן סידורי האשפה בקבוץ סעד:

- **פסולת של מתכת יש לשים במצבור שנמצא בשטח המסגריה.**
- **מכשירי חשמל יש לשים במצבור ליד היונקיה.**
- **גזם יש להוציא בימי רביעי בלבד לנקודות איסוף הגזם ליד מסתורי האשפה. במקרים של גזם רב בימים אחרים, יש לתאם עם איציק סנדרוסי מנהל הנוי.**
- **קרטונים- בקרטוניה הנמצאת ברמפה התחתונה של חדר אוכל או בקרטוניה החדשה מול הכניסה לשכונת שקד.**
- **יש להשתדל להכניס לתוך פחי האשפה במסתורי האשפה כל מה שניתן להכניס לפח.**
- **במידה ויש לכם אשפה שאינה עונה על הדרישות הנ"ל, יש להתקשר לאלי סימון לתאום ולקבלת הנחיות.**

מיותר לציין כי יש לשמור על נקיון וסדר במסתורי האשפה. אין להשליך אשפה שלא בתוך הפחים!

בברכת שנה טובה ונקיה.

אלי סימון ונחום

שבחים על קייטנת נכדים תשע"ו

זכתה נכדתי הדס, בתם של דוד ומיכל, להשתתף בקייטנת הנכדים שהתפרסמה כבר בכל הארץ ובפרט בקיבוץ הדתי. זו ההזדמנות להודות לג'קסונים (דוד ז"ל ושרה תבדל"א) שיזמו לפני שלושים שנה את הקייטנה שרק עולה ופורחת.

נכדתי לא מפסיקה לספר על השבוע המהנה אשר עברה: "אחרי יומיים כבר הכרתי את כולם (50 במספר) ומיד הפכנו לחברה מאוחדת!". עוד היא הוסיפה לספר על המשימות, הטיולים המוצלחים ועל בית הקפה המושקע שהכינו ילדי המשק לכבודם. נכדים רבים שומעים את הסיפורים המלהיבים ומצפים בקוצר רוח שיגיע תורם... תודה לכל העוסקים במלאכה, למדריכים המעולים ולגיל פיש שבראשם.

יהודית מוסנזון

שעות פתיחת הבריכה – חודש ספטמבר 2016

שימו לב לשינויים!

ימים א', ג', ה'

6:30-7:30	שחיינים מעורב
7:30-8:30	שחייניות נשים
16:00-17:00	משפחות
17:00-18:00	נשים
18:00-19:00	שחיינים

ימים ב', ד'

6:30-7:30	שחיינים מעורב
7:30-8:30	שחייניות נשים
16:00-17:00	משפחות
17:00-18:00	גברים
18:00-19:00	שחיינים

יום ו'

6:30-7:30	שחיינים מעורב
7:30-8:30	שחייניות נשים
13:00-14:30	נשים
14:30-16:00	גברים
16:00-17:30	משפחות

רחצה בטוחה ונעימה,

צוות הבריכה

הודעה חשובה!

בשעה טובה ומוצלחת אנו עומדים לפני פתיחת השער החדש מכיכר בארי. בכוונתנו לבצע את המעבר מהשער הישן לחדש: **ביום רביעי הקרוב, כ"ז מנחם אב, (31.08.16), בשעה 07:00.**

החל משעה זו, ניתן יהיה להיכנס לסעד - **רק דרך השער החדש**,

למעט חברי ותושבי סעד שיוכלו להיכנס גם דרך השער הישן. הולכי רגל יוכלו להיכנס בנוהל הקיים בשער הישן.

אגרת מפורטת נשלחה בדאר לכל אנשי הקהילה.

אנחנו חייבים את עזרת כל הציבור, בהפצת המידע לבנים, אורחים, ספקים ובעלי מלאכה שאתם בקשר איתם, כדי שהמעבר יתבצע בטוב ובקלות.

בתקווה לתקופת הסתגלות קלה ומהירה ולשימוש בטוח ונח בשער החדש לרווחת כולנו.

אריאל, אליסף ונחום